

DIRECTIVA CONSILIULUI

din 4 mai 1976

privind poluarea cauzată de anumite substanțe periculoase evacuate în mediul acvatic al Comunității

(76/464/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special art. 100 și 235,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Parlamentului European¹,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social²,

întrucât este nevoie urgentă de acțiuni generale și simultane ale statelor membre pentru protecția mediului acvatic al Comunității împotriva poluării, în special a celei provocate de anumite substanțe persistente, toxice și bioacumulabile;

întrucât mai multe convenții sau proiecte de convenții, inclusiv Convenția pentru prevenirea poluării marine din surse de pe uscat, proiectul Convenției pentru protecția Rinului împotriva poluării chimice și proiectul Convenției Europene pentru protecția cursurilor de apă internaționale împotriva poluării sunt încheiate pentru a proteja cursurile de apă internaționale și mediul marin împotriva poluării; întrucât este important să se asigure punerea în aplicare coordonată a acestor convenții;

întrucât orice diferențe între dispozițiile privind evacuările de anumite substanțe periculoase în mediul acvatic, deja aplicabile sau care sunt în pregătire în diferitele state membre, ar putea crea condiții de concurență inegale, afectând astfel în mod direct funcționarea pieței comune; întrucât este așadar necesar să se realizeze o apropiere a legilor din acest domeniu, conform art. 100 din Tratat;

întrucât această apropiere legislativă trebuie să fie însoțită de acțiuni ale Comunității, astfel încât unul dintre scopurile Comunității în domeniul protecției mediului și ameliorării calității vieții să poată fi îndeplinite prin reglementări mai cuprinzătoare; întrucât trebuie așadar stabilite anumite prevederi în acest sens; întrucât trebuie invocat art. 235 din Tratat, deoarece competențele necesare în acest scop nu au fost prevăzute în Tratat;

întrucât programul de acțiune al Comunităților Europene privind mediul³ prevede un număr de măsuri pentru protecția apelor dulci și a apelor marine împotriva anumitor poluanți;

întrucât, pentru a se asigura o protecție eficientă a mediului acvatic al Comunității, trebuie stabilită o primă listă, intitulată Lista I, cuprinzând anumite substanțe individuale, selectate în

¹ JO C 5, 08.01.1975, p. 62.

² JO C 108, p. 15.05.1975, p. 76.

³ JO C 112, 20.12.1973, p. 1.

principal pe baza toxicității, persistenței și bioacumulării lor, cu excepția celor inofensive din punct de vedere biologic sau care se transformă rapid în substanțe inofensive din punct de vedere biologic, și o a doua listă, intitulată Lista II, cuprinzând substanțe care au un efect nociv asupra mediului acvatic, care, cu toate acestea, pot fi limitate într-o zonă dată și care depind de caracteristicile și de situarea geografică a apei în care sunt evacuate; întrucât orice evacuare de astfel de substanțe trebuie să fie supusă unei autorizări prealabile, specificându-se standardele de emisie;

întrucât poluarea prin evacuarea diferitelor substanțe periculoase din Lista I trebuie eliminată; întrucât Consiliul trebuie, într-un termen determinat și la propunerea Comisiei, să adopte valorile limită maxime pentru standardele de emisie, metodele de măsurare și termenele pe care trebuie să le respecte persoanele care evacuează în prezent;

întrucât statele membre trebuie să aplice aceste valori limită, cu excepția statelor membre care pot dovedi Comisiei, conform unei proceduri de monitorizare stabilite de către Consiliu, că obiectivele de calitate stabilite de către Consiliu, la propunerea Comisiei, sunt îndeplinite și menținute continuu în întreaga zonă care ar putea fi afectată de evacuări datorită acțiunilor întreprinse, printre alții, și de statul membru respectiv;

întrucât trebuie redusă poluarea apelor provocată de substanțele din Lista II; întrucât, în acest scop, statele membre trebuie să instituie programe care să cuprindă obiective de calitate pentru ape, redactate în conformitate cu directivele Consiliului, în cazurile în care acestea există; întrucât standardele de emisie aplicabile pentru asemenea substanțe trebuie calculate în funcție de aceste obiective de calitate;

întrucât, cu anumite excepții și modificări, prezenta directivă se aplică evacuărilor în apele subterane până la adoptarea unor reglementări comunitare precise în domeniu;

întrucât este posibil ca unul sau mai multe state membre, individual sau colectiv, să adopte măsuri mai stricte decât cele prevăzute în prezenta directivă;

întrucât trebuie redactat un inventar al evacuărilor de anumite substanțe deosebit de periculoase în mediul acvatic al Comunității, pentru a se stabili originea acestora;

întrucât este posibil să fie necesară revizuirea, și, eventual, completarea Listelor I și II pe baza experienței acumulate, transferându-se, dacă este cazul, anumite substanțe din Lista II în Lista I,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

1. Sub rezerva art. 8, prezenta directivă se aplică:

- apelor continentale,
- apelor teritoriale,
- apelor maritime teritoriale,
- apelor subterane.

2. În sensul prezentei directive:

(a) „ape continentale” reprezintă toate apele dulci de suprafață, stătătoare sau curgătoare, situate pe teritoriul unui sau mai multor state membre;

(b) „ape maritime teritoriale” reprezintă apele dinspre uscat de pe linia de la care se măsoară întinderea apelor teritoriale, extinzându-se, în cazul cursurilor de apă, până la limita apelor dulci;

(c) „limita apelor dulci” reprezintă locul din cursul de apă în care, la reflux și într-o perioadă în care debitul de apă dulce este scăzut, se înregistrează o creștere considerabilă a salinității, datorită prezenței apei de mare;

(d) „evacuare” reprezintă introducerea în apele menționate la alin. (1) de orice substanțe care figurează pe Lista I sau pe Lista II din anexă, cu excepția:

- evacuărilor de materiale de dragare,
- evacuărilor operaționale din nave în apele teritoriale,
- evacuărilor peste bordul navelor în apele teritoriale;

(e) „poluare” reprezintă evacuarea de către om, direct sau indirect, de substanțe sau de energie în mediul acvatic, ale cărei rezultate pot deprecia sănătatea umană, pot dăuna resurselor vii și ecosistemelor acvatice, zonelor de frumusețe sau pot interfera cu alte utilizări legale ale apei.

Articolul 2

Statele membre iau măsuri corespunzătoare pentru a elimina poluarea apelor menționate la art. 1 cu substanțele periculoase din familiile și grupele de substanțe care figurează pe Lista I din anexă, pentru a reduce poluarea apelor menționate cu substanțe periculoase din familiile și grupele de substanțe care figurează în Lista II din anexă, conform prezentei directive, ale cărei prevederi reprezintă doar un prim pas în direcția atingerii acestui scop.

Articolul 3

În ceea ce privește substanțele care aparțin familiilor și grupelor de substanțe din Lista I, denumite în continuare „substanțe din Lista I”:

1. toate evacuările în apele menționate la art. 1, care este posibil să conțină orice asemenea substanță, trebuie autorizate în prealabil de autoritatea competentă din statul membru respectiv;

2. în autorizație se prevăd standardele de emisie pentru evacuările de orice asemenea substanțe în apele menționate la art. 1 și, dacă este necesar pentru punerea în aplicare a prezentei directive, pentru evacuările de orice asemenea substanță în canalizări;

3. în cazul evacuărilor de orice asemenea substanțe deja existente în apele menționate la art. 1, evacuările trebuie să se conformeze condițiilor stabilite în autorizație pe perioada prevăzută în respectivul document. Această perioadă nu poate depăși limitele prevăzute conform art. 6 alin. (4);

4. autorizațiile pot fi acordate numai pentru o perioadă limitată. Ele pot fi reînnoite, avându-se în vedere orice modificare a valorilor limită prevăzute la art. 6.

Articolul 4

1. Statele membre aplică un sistem de emisii-zero evacuărilor de substanțe din Lista I în apele subterane.

2. Statele membre aplică apelor subterane prevederile prezentei directive asupra substanțelor care aparțin familiilor și grupelor de substanțe din Lista II, denumite în continuare „substanțe din Lista II”.

3. Alin. (1) și (2) nu se aplică nici efluenților menajeri, nici evacuărilor injectate în straturile adânci, saline și neutilizabile.

4. Prevederile prezentei directive referitoare la apele subterane nu se mai aplică după punerea în aplicare a unei directive separate privind apele subterane.

Articolul 5

1. Standardele de emisie prevăzute în autorizațiile acordate în temeiul art. 3 trebuie să stabilească:

(a) concentrația maximă permisă a unei substanțe într-o evacuare. În cazul diluției, valoarea limită prevăzută la art. 6 alin. (1) lit. (a) trebuie împărțită la factorul de diluție.

(b) cantitatea maximă permisă dintr-o anumită substanță într-o evacuare pe parcursul uneia sau mai multor perioade de timp determinate. Dacă este necesar, cantitatea poate fi exprimată și ca unitate de greutate a poluantului per unitate de element caracteristic al activității poluante (de exemplu, unitate de greutate per unitate de materie primă sau per unitate de produs).

2. Pentru fiecare autorizație, autoritatea competentă a statului membru respectiv poate, dacă este necesar, să impună standarde de emisie mai stricte decât cele care rezultă din aplicarea valorilor limită prevăzute de Consiliu în conformitate cu art. 6, având în vedere în special toxicitatea, persistența și bioacumularea substanțelor respective în mediul în care sunt evacuate.

3. Dacă persoana care efectuează evacuarea declară că nu se poate conforma standardelor de emisie impuse sau dacă autoritatea competentă a statului membru constată acest lucru, autorizația nu se acordă.

4. Dacă standardele de emisie nu pot fi respectate, autoritatea competentă din statul membru respectiv ia toate măsurile adecvate pentru a asigura îndeplinirea tuturor condițiilor de autorizare și, dacă este necesar, pentru a interzice evacuarea.

Articolul 6

1. Consiliul, la propunerea Comisiei, stabilește valorile limită maxime pentru standardele de emisie ale diverselor substanțe periculoase incluse în familiile și grupele de substanțe din Lista I. Aceste valori limită sunt stabilite prin:

- (a) concentrația maximă permisă a unei substanțe într-o evacuare și
- (b) dacă este cazul, cantitatea maximă dintr-o asemenea substanță exprimată ca unitate din greutatea poluantului per unitate de element caracteristic al activității poluante (de exemplu, unitate de greutate per unitate de materie primă sau per unitate de produs).

Dacă este cazul, valorile limită aplicabile efluenților industriali trebuie stabilite în funcție de sector și de tipul de produs.

Valorile limită aplicabile substanțelor din Lista I trebuie stabilite în principal pe baza următoarelor elemente:

- toxicitate,
- persistență,
- bioacumulare,

avându-se în vedere cele mai bune mijloace tehnice disponibile.

2. Consiliul, la propunerea Comisiei, stabilește obiectivele de calitate pentru substanțele din Lista I.

Aceste obiective sunt stabilite în principal pe baza toxicității, a persistenței și a acumulării substanțelor menționate anterior în organisme vii și în sedimente, după cum indică cele mai semnificative date științifice recente, avându-se în vedere diferența dintre caracteristicile apei sărate și ale apei dulci.

3. Valorile limită stabilite conform alin. (1) se aplică, cu excepția cazurilor în care un stat membru poate dovedi Comisiei, conform unei proceduri de monitorizare stabilite de către Consiliu, la propunerea Comisiei, că obiectivele de calitate stabilite conform alin. (2) sau alte obiective de calitate mai stricte ale Comunității sunt îndeplinite și menținute în permanență în întreaga zonă care ar putea fi afectată de evacuări datorită acțiunilor întreprinse, printre alții, și de statul membru respectiv.

Comisia raportează Consiliului cazurile pentru care a recurs la metoda obiectivelor de calitate. La fiecare cinci ani, Consiliul revizuieste, la propunerea Comisiei și conform art. 148 din Tratat, cazurile în care s-au aplicat metodele menționate anterior.

4. Pentru substanțele incluse în familiile sau grupele de substanțe prevăzute la alin. (1), Consiliul stabilește termenele limită menționate la art. 3 pct. (3) conform art. 12, ținând seama de caracteristicile sectoarelor industriale respective și, dacă este cazul, de tipurile de produse.

Articolul 7

1. Pentru a se reduce poluarea apelor menționate la art. 1 cu substanțele din Lista II, statele membre instituie programe pentru a căror punere în practică aplică în special metodele menționate la alin. (2) și (3).

2. Toate evacuările în apele menționate la art. 1, care este posibil să conțină oricare dintre substanțele din Lista II, trebuie autorizate în prealabil de către autoritățile competente

ale statului membru respectiv, care stabilesc standardele de emisie. Asemenea standarde trebuie să se bazeze pe obiectivele de calitate, stabilite conform prevederilor de la alin. (3).

3. Programele menționate la alin. (1) cuprind obiectivele de calitate pentru apă; acestea trebuie stabilite în conformitate cu directivele Consiliului, în cazurile în care există asemenea directive.

4. Programele pot include de asemenea prevederi speciale care să reglementeze compoziția și utilizarea substanțelor sau grupelor de substanțe și a produselor și trebuie să aibă în vedere cele mai recente evoluții tehnice realizabile din punct de vedere economic.

5. Se stabilesc termene limită de punere în aplicare a programelor.

6. Rezumatele programelor și rezultatele punerii lor în aplicare se comunică la Comisie.

7. Comisia, împreună cu statele membre, asigură realizarea unor comparații regulate între programe, pentru a se asigura o coordonare suficientă a punerii acestora în aplicare. Dacă este cazul, Comisia înaintează Consiliului propuneri pertinente în acest sens.

Articolul 8

Statele membre întreprind toate acțiunile corespunzătoare pentru punerea în practică a măsurilor pe care le-au adoptat conform prezentei directive, astfel încât să nu se amplifice poluarea apelor care nu sunt menționate la art. 1. În plus, statele membre interzic toate acțiunile care evită, în mod intenționat sau neintenționat, aplicarea prezentei directive.

Articolul 9

Aplicarea măsurilor adoptate în conformitate cu prezenta directivă nu poate, în nici un fel, direct sau indirect, să ducă la amplificarea poluării apelor menționate la art. 1.

Articolul 10

Dacă este cazul, unul sau mai multe state membre pot, individual sau împreună, să adopte măsuri mai stricte decât cele prevăzute în prezenta directivă.

Articolul 11

Autoritatea competentă redactează un inventar al evacuărilor în apele menționate la art. 1, care pot să conțină substanțele din Lista I pentru care se aplică standarde de emisie.

Articolul 12

1. Consiliul, hotărând în unanimitate, adoptă o decizie în termen de nouă luni de la orice propunere a Comisiei conformă cu art. 6 și de la propuneri care privesc metodele de măsurare aplicabile.

Comisia înaintează propunerile asupra unei serii inițiale de substanțe, precum și metodele de măsurare aplicabile și termenele limită menționate la art. 6 alin. (4) în termen de maximum doi ani de la notificarea prezentei directive.

2. Comisia înaintează, pe cât posibil, în termen de 27 de luni de la notificarea prezentei directive, primele propuneri în conformitate cu art. 7 alin. (7). Consiliul, hotărând în unanimitate, adoptă o decizie în termen de nouă luni.

Articolul 13

1. În scopul punerii în aplicare a prezentei directive, statele membre furnizează Comisiei, la cererea expresă a acesteia, toate informațiile necesare pentru fiecare caz și, în special:

- detalii asupra autorizațiilor acordate conform art. 3 și art. 7 alin. (2),
- rezultatele inventarului prevăzut la art. 11,
- rezultatele monitorizării realizate de către rețeaua națională,
- informații suplimentare asupra programelor menționate la art. 7.

2. Informațiile obținute în urma aplicării prezentului articol sunt folosite numai în scopul pentru care au fost solicitate.

3. Comisia și autoritățile competente ale statelor membre, funcționarii oficiali și ceilalți funcționari nu dezvăluie informațiile pe care le-au obținut conform prezentei directive, informații care intră sub incidența secretului profesional.

4. Dispozițiile alin. (2) și (3) nu împiedică publicarea unor informații de ordin general sau anchete care nu conțin informații referitoare la anumite întreprinderi sau asociații de întreprinderi.

Articolul 14

La propunerea Comisiei, care acționează din proprie inițiativă sau la cererea unui stat membru, Consiliul revizuieste și, dacă este necesar, completează Listele I și II pe baza experienței acumulate și, dacă este cazul, transferă anumite substanțe din Lista II în Lista I.

Articolul 15

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 4 mai 1976.

Pentru Consiliu
Președintele
G. THORN

ANEXĂ

Lista I, cuprinzând familii și grupe de substanțe

Lista I conține anumite substanțe individuale care aparțin următoarelor familii și grupe de substanțe, selectate în principal pe baza toxicității, persistenței și bioacumulării lor, cu

excepția celor inofensive din punct de vedere biologic sau celor care se transformă rapid în substanțe inofensive din punct de vedere biologic:

1. compuși organohalogenati și substanțe care pot forma asemenea compuși în mediul acvatic,
2. compuși organofosforici,
3. compuși organostanici,
4. substanțe cu proprietăți cancerigene dovedite, în sau prin mediul acvatic¹,
5. mercur și compușii acestuia,
6. cadmiu și compușii acestuia,
7. uleiurile minerale persistente și hidrocarburile de origine petrolieră,

și, în scopul punerii în aplicare a art. 2, 8, 9 și 14 din prezenta directivă,

8. substanțele sintetice persistente care pot pluti, rămâne în suspensie sau care se pot scufunda și interfera cu oricare dintre utilizările apelor.

Lista II, cuprinzând familii și grupe de substanțe

Lista II conține:

- substanțele care aparțin familiilor și grupelor de substanțe din Lista I pentru care nu s-au stabilit valorile limită menționate la art. 6 din directivă,
- anumite substanțe și categorii de substanțe individuale care aparțin familiilor și grupelor de substanțe enumerate mai jos

care au un efect nociv asupra mediului acvatic și care, cu toate acestea, pot fi limitate într-o zonă dată și care depind de caracteristicile și situarea geografică a apei în care sunt evacuate.

Famiile și grupele de substanțe menționate la a doua liniuță

1. Următoarele metaloide și metale și compușii acestora:

1. zinc	6. seleniu	11. staniu	16. vanadiu
2. cupru	7. arsenic	12. bariu	17. cobalt
3. nichel	8. antimoniu	13. beriliu	18. taliu
4. crom	9. molibden	14. bor	19. telur
5. plumb	10. titan	15. uraniu	20. argint

2. Biocidele și derivații acestora care nu apar în Lista I.

3. Substanțele care au un efect nociv asupra gustului și/sau mirosului produselor destinate consumului uman obținute din mediul acvatic

¹ Dacă anumite substanțe din Lista II sunt cancerigene, acestea sunt incluse la categoria 4 din această listă.

și compuși care pot produce astfel de substanțe în apă.

4. Compuși organici persistenti ai siliconului și substanțe care pot da naștere producerii de asemenea compuși în apă, cu excepția celor inofensivi din punct de vedere biologic sau care se transformă rapid în substanțe inofensive în apă.

5. Compuși anorganici ai fosforului și fosfor elementar.

6. Uleiurile minerale nepersistente și hidrocarburile de origine petrolieră.

7. Cianurile și fluorurile.

8. Substanțele care au efecte negative asupra echilibrului oxigenului, în special amoniacul și nitriții.

Declarație privind art. 8

Statele membre se angajează să stabilească norme cu privire la evacuările de ape reziduale în apele maritime prin conducte, care să nu fie mai permissive decât cele prevăzute de prezenta directivă.